

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Nr 31.

Fredagen den 3 augusti 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårdsg. 19) Annonspris: 25 öre pr petifrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen Nummorförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgifvare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9—10 och 4—5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lädorna samt å tidningskontoren.</p>
---	---	---	--	---

— — — Det ädla som du gjort,
dig följer genom gravvens dystra port.
Johan Nybom.

Viktoría Benedictsson.

(Ernst Ahlgren.)

Det sorgebud, som nyss nått oss, och hvarom Idun i dag vill påminna, har i vida kretsar inom vårt land, så hos människovännen som literatörskaren, väckt den djupa förstämning, den bittraste smärta.

Ernst Ahlgren stod vid sin bortgång på höjden af sin författarstorhet och hade vunnit sin samtids rikaste erkännande såsom en fullboren, ädel och sann, ljus- och lifbringande diktargenius.

Om hennes personliga lefnadsöden har världen icke mycket att förtälja. Det är blott några få, stora konturer vi känna.

Hon var född och uppvuxen i Skåne, der hennes föräldrar voro auditören *Thure Bruzelius* och hans maka *Helena Sofia Finérus*. Af dessa erhöi hon en vårdad, men något ovanlig uppfostran, i det att manlig lärdom och manlig idrott utgjorde en betydlig, för att ej säga väsentlig insats deri. Deraf troligen den manliga anstrykning, som oftast gjorde sig märkbar i så väl hennes stil som uppfattning. Troligen också den manliga psevdonymen.

I sin första ungdom egade hon sig som dilettant åt målarkonsten, men då hon ville drifva denna sin talang till allvarlig lifsgörning, satte sig föräldrarna deremot.

I dess ställe gifte hon sig 1871 vid 21 års ålder med dåvarande postmästaren i Hörby i Skåne, *Christian Benedictsson*, af hvilken hon nu, förutom af en ung dotter, närmast sörjes.

De första tio åren af sitt äktenskap tillbragte hon under sjelfstudier och stilla verksamhet på denna obemärkta plats.

Först sedan hon genomgått ett tvåårigt svårt höftlidande, som band henne vid sjukbädden och erbjöd henne riklig tid att ordna tankarnes och minnenas mångfald i sin själ, gaf hon sig sin diktarkallelse helt i våld och framträdde omedelbart efter sitt tillfrisknande, — fullt frisk blef hon aldrig — 1883, med sin första samling noveller: »Från Skåne», hvilka till form som innehåll vittna om en redan fullt utvecklade begåfning.

Öfver dessa små berättelser hvilade, oaktadt framställningens liffullhet och färgrikedom, ett egendomligt, mjukt behag, som vi endast undantagsvis återfinna i hennes senare arbeten, och som vi bäst förstå, sedan vi veta, att bilderna vuxit fram i ett sjukrums dämpade dager.

Efter detta första framträdande följde, slag i slag omvexlande, hennes dramatiska och novellistiska arbeten. År 1885 lemnade hon hemmet och egnade sig sedan helt åt studier och arbete, dels på resor, dels under längre vistelser i Stockholm och Köbenhavn.

I denna sistnämnda stad, i hvars rika, rörliga »aandsliv» hon bäst fann sig till rätta, och der hon vunnit de rikaste sympatier, har hon nu också funnit slutlig hvila.

Hennes stoft är jordadt i Köbenhavns »Vestre Kirkegaard».

Af det rika personlighetslif, hvarmed hon otvifvelaktigt fyllt dessa nu flyktigt angifna konturer, innan hennes konstnärssande kunnat nå sin rika mognad, kärna vi deremot föga utöfver hvad sjelfva hennes diktning genom sin erfarenhetsdiga sanningsprägel låter oss ana.

Man har ofta talat om Ernst Ahlgrens glada och friska lifsuppfattning, hennes harmoni och naturliga humor och häri ställt henne som en motsats till hennes samtida.

Monne ej här den behagliga, smidiga formen, som afrundar kantigheterna och sveper det

bittra i de hänsynsfulla uttryckens mjuka slöja, icke obetydligt förvillat uppfattningen?

Ernst Ahlgren berättar enkelt, osökt och flärdöst. Hon kan le i godlynt eller medlidsamt skälmeri åt det barocka, ynkliga eller löjliga, men till hånets eller satirens blodiga gissel har hon aldrig kunnat spetsa sin penna. Monne det ej är därför man funnit henne »harmoniska» i jmförelse med andra nutidsförfattare, hvilkas starkaste och mest använda vapen mot det förvrängda i lifvet — och samlifvet — varit hånets och satiren?

Man har i allmänhet för litet lagt märke till den underström af vemod, som dock lätt spåras i Ernst Ahlgrens hela produktion, äfven der löjet leker på ytan. En stilla klagan, en halfqväfd suck, en tårfylld blick väcker ej hopens uppmärksamhet; den vill gråt och högljudd jemrer för att tro på smärtan.

Som en sådan tårfylld blick, en sådan qväfd suck förefaller mig Ernst Ahlgrens diktning.

Hon söker trösta, men tror icke sjelf på trösten; hon låter såren gro igen, men brodden sitter der; hon bjuder ersättning för ett förspildt lif, en förlorad lycka, men huru half och ofullständig och föga motsvarande det förlorade är icke denna ersättning! — Se de båda fina teckningarna *Far och son* och *En musikafon* i samlingen »Från Skåne», *Herr Tobiasson* i »Folklif» eller *Eriks* och *Selma Bergs* framtidsutsigt, då vi skiljas från dem i »Pengar».

Och hvem har mera gripande än hon skildrat ensamhetens och de svikna förhoppningarnas stora tröstlösa ödslighet? — I *Koketten*, *En Kris*, *Förlust*, *En realist* m. fl. Huru modigt hennes män och kvinnor än upptaga kampen med ödet, som slagit dem, känna de dock alla, att spelet är för alltid förloradt, att det härefter blott gäller att ej sjunka ohjelpigt, att framläpa tillvaron så drägligt som möjligt.

Då hon en enda gång ville låta ett verk-

ligt friskt och lifskraftigt skott springa fram på en bruten stam, var hon otrogen sig sjelf och mäktade ej företaget. Hennes karaktärer blefvo onaturliga, snedvridna, osanna.

Det var, då hon skref *Fru Marianne*.

Hon tecknar bondens lif med kännedom, sympati och vanligen med humor, men bakom denna humor smyger sig ett vemodigt medlidande med dessa halfutvecklade varelser, som knappast ega begrepp, ännu mindre uttryck för alla de skiftande känslor, som fylla och beherska de bildade klassernas tillvaro. Läs t. ex. *Giftermål på besparing*, der tiokronan för upplösningen af en redan försiggående lysning blir bestämmande för trenne människors lif. — Eller *Medan kaffet kokar*. — Man skrattar visserligen åt mor Karnas komiska framställning af sin äktenskapliga olycka och åt hennes stolthet öfver de många kärleksbref, hon mottagit i sin ungdom — kärleksbref, i hvilka den bildade flickan icke finner spår af något, som motsvarar hennes föreställning om kärlek. Man skrattar visserligen, men skrattet kan icke vara rätt hjertligt, dertill döljer det för mycken ömkan.

Det samma gäller om *En hökare*, *Sorg*, *Storhandel* m. fl.

Lägga vi härtill några berättelser af genomgående mörk färgton, såsom *Vid sotsängen*, *Förbrytarblod*, *Folkvännen*, *Gamle Ola* m. fl., så hafva vi uppräknat de allra flesta af författarinns alster och kunna ha rätt att deraf sluta till grundtonen i hennes författarkynne.

Är den icke monne ett tungt medvetande om lifvets bitterhet, i hvilken den enda ljuspunkten är resignationen, förmågan att med tålmod bära, hvad som ej kan ändras.

Ty Ernst Ahlgren tror icke på någon ändring. Hon är mindre optimist än våra svarstaste s. k. pessimister, hvilka bestorma himlen med sin harm, i hopp att hon skall sänka ned till dem en ny ljusare verld, sedan de rifvit ner den bestående med allt dess djupa elände.

Ernst Ahlgren hoppas *intet*; men sedan *allt* är förlorat, fins ej heller mer att förlora; därför är för henne hvarje liten ljusglint en vinnning, därför kan hon skriva så lugnt och så lidelsefritt, utan afsigt att väcka harm, utan sträfvan att reformera.

Men just genom dessa sina egenskaper har hennes diktning för oss sin största betydelse — den bjuder oss lifvet direkt och osminkadt.

Hvad den torde vilja lära oss är, att lifvet är hårdt, men att det *bör* kunna lefvas ändå.

Victoria Benedictsson sjelf kunde det dock icke, dertill blef lidandet, trots hennes resignation och beundransvärda tålmod, slutligen hennes känsliga själ öfvermäktigt.

Elna Tenow.

Fru Benedictssons porträtt kan, i följd af mellankommet hinder, ej meddelas förr än i följande nummer.

Sällskapstalanger.

in barndomsvän, direktör Wilhelmson, firade sin födelsedag med en större bjudning; jag hade lofvat hans hustru att komma, äfven om jag ej blefve ledig förr än sent på aftonen.

Det var en mild, något mörk marsqväll. Jag blef nästan skrämnd, då jag på den sparsamt upplysta gatan såg en figur gå fram och åter förbi huset, der nämnda familj bodde, men då jag kom närmare, såg jag att det var sjelfva festens hjelte, som vandade der likt en orolig ande.

Han kom emot mig, helsade med skygg, dämpad stämma och tycktes ha stor lust att spärra ingången för mig, då jag närmade mig hans trappa. »Der är så olidligt hett, jag måste ut! — Vänta litet, du, så går det öfver!» sade han med nervös brådska.

»Är du sjuk, Bengt?»

»Nej, bevars, men» — Han lyfte hastigt npp hufvudet och lyssnade uppåt mot andra våningens upplysta fönsterrad. — »Det är öfver nu — åtminstone för en stund. Du kommer sent, vi trodde mest, att du blef rent borta.»

Direktören tycktes nu vara afkyld och vi följdes åt upp till hans gäster.

Landsortsstädernas tvåkammerssystem i sällskapslifvet tillämpades strängt i detta hus. Herrarne sutto kring spelborden i ett rum, damerna med sina handarbeten i ett annat, medan yngre individer af kvinnokönet häglösa drefvo af och an i ett par smårun eller fuittrade öfver fotografialbum och planscherna i någon framlagd tidskrift. Kaffet var drucket; man väntade på vinet, frukten och »studenthafren».

Brickan syntes, det piggade upp; värden kom för att dricka med damerna och man tillät sig att bli munter, ty direktören var skämtsam — litet odygdig — och retades med de yngre fruarna; men man visste hur man kunde straffa honom.

»En sång nu, Eveline, till ära för födelsebarnet!» bad en frusmektsamt. »Han hörde dig ej nyss.»

»Ja, söta Eveline, sjung! Direktören älskar ju musik med hela sin själ.»

»Sjung, sjung, kära Eveline!»

Hela salongen tycktes vara fylld af en vansinnig längtan efter sång och musik.

»Mina pligter vid spelbordet kalla mig — Fröken Eveline — —»

Han tycktes vilja säga något mera, men hejdade sig och störtade in i det längst bort belägna spelrummet.

En blond, hårdt snörd dam med tunga ögonlock öfver ett par ljusa enfaldiga ögon skred fram till pianot, satte sig, slog upp ett häfte noter, och efter ett kort förspel hof hon plötsligt upp ett gällt skri, som skar mig genom mäg och ben.

Skrik följde på skrik, då och då öfverröstadt af ett våldsamt hamrande på pianot. Fröken Eveline tycktes ha det gemensamt med en speldosa, att då hon blef uppdragen, kunde hon ej hålla upp, förr, än hon gått igenom hela sin repertoar.

Vid hennes femte visa kände jag, huru kallsvetten bröt fram på mina tinningar; hela rummet började gå omkring, och likt en sjösjuk famlade jag mig fram för att komma ut.

I korridoren mötte jag värdinnan, skratande, så hon raglade.

»De bundo ris åt sig sjelfva! Bengt räddade sig. — Han blir sjuk, så snart han hör henne stämma upp, det veta de alla,» kom det afbrutet.

Jag följde henne in i matsalen för att få ett glas vatten, och då jag återvände till salongen, satte fröken Eveline i med en ny visa. Kretsen kring arbetsbordet hade glesnat; de äldre sutto der i ifrigt halfhögt prat, två och två, men de yngre höllo till i smårummen.

Jag gick in i ett litet kabinet. I en soffa lågo två fruar med ansigtens tryckta mot kuddarne, och en klunga flickor låg i och omkring en bred emma. Alla voro redlösa af dämpadt, återhållet skratt.

Och i salongen fortforo oljuden.

Men då dessa äntligen upphörde, flockades alla damerna kring fröken Eveline och tackade henne för sången — —

Liknande sällskapsnöjen i andra, mera finpolerade former, ha ofta mött mig, ha mött oss alla.

Men äfven i hvardagslifvet träffa vi sådana stackars menniskor, som lefva på den föreställningen, att de äro talanger, antingen uppstigande stjernor eller oförstådda snillen och i de allra flesta fall är det den höfliga sällskapslögnen, som först fört dem in i denna sorgliga inbillning.

Vi äro som en samling ålar, så hala, smidiga och slingrande, när någon af våra bekanta begär ett omdöme — om sig sjelf.

Der är något ormligt i detta bugtande undan sanningens stränga helsosamma kraf, och ve den unga själ, som söker en vägledning genom att följa de råd-sällskaphöfligheten gifver; den själen tappar lätt bort sig sjelf!

Skulle det ej kunna vara annorlunda, utan att vi derfor behöfde slå hvar andra blodiga sår?

Jo, helt säkert. Höflighet är ett farligt surrogat för människokärlek, på samma gång det är den sedliga lätjans elastiska hufvudkudde. Det är så beqvämt att berömma och uppmuntra; besvärligt att säga en ärlig sanning, som — »stör stämningen».

Men det är farligt att söka lefva på stämningar; ett fnissande i en vrå kan bryta dem med svedan af en piskande hagelskur —

Mycket, mycket har det i sällskapslifvet blifvit luget för oss kvinnor, så att det ej är så underligt, om vi sjelfva tillegnat oss denna »sällskapsvana». Men nu, då vi börjat tänka och handla öppet, kommer krafvet till oss att söka vara *sanna* i stället för att blott vara höfliga, så att vi kunna vara med om att skaffa bort en del lögn ur samlifvet.

Låt oss t. ex. alltid antaga, att den, som önskar få vårt råd eller omdöme, menar det ärligt, känner ett verkligt behof af att stödja sig vid oss; då blir det äfven en samvetssak att svara enligt bästa öfvertygelse, om vi så ej kunna sanningsenligt säga mer än: »den saken förstår jag ej,» eller också: »jag tycker bara så».

Mången har sökt fånga hala sällskapsålar så länge, tills det blifvit en vana, ett behof att känna detta glidande och smidiga som något behagligt, och därför söka de fortfarande inbilla sig, att de äro talanger, då de i stället kunde varit dugande menniskor. Och vi fnissa åt dem i vråna. —

I höflighetens, sällskapsvanans lösa dyrd växer dilettantismen ut till ett nät af sega snyltväxter, som lura på familjelifvet och samhället. Se blott — jag säger med flit icke *hör* — se blott på denna skara lektionsgifvande pianooffer, »lärarekrafter», artister och literatörer af båda könen, som nu väljer ut från olika läroanstalter och försöker en hetsjagt, der den ene trampar ned den andre och der blott halfva eller fjerdels talanger, de som ha stöd af en förmögenhet eller ett föräldrahem hindras från att bli tiggare till mera än till — själen, medan de andra prisa sig lyckliga, om de kunna »hålla skenet uppe».

Hur många af dessa äro ej offer för egen oklarhet och för sällskapsvanans sminkade lögn, och hur många skulle ej en ärlig kärleksvarm sanning kunnat rädda från försöket att flyga med pappersvingar!

Sanningen upphäver ej höfligheten, ty den äkta sanningen har sin rot i människokärleken, och all verklig kärlek är taktfull. Men att rivna upp hakarna på egenkärlekens tvångströja, så att hjertat kan få röra sig och tankarne få spelrum, det är en god gerning och jag tror, att här är det vi qvinnor, som böra gå i spetsen för reformationen, tills vi i hela samhällslifvet fått sanningen erkänd som den *älskvärdaste* af alla sällskaps-talanger.

Ave.

Hur det gick till.

(En mycket gammal historia.)

Och öfverstinnan länge drogs med sömnen vid sitt te
Och kunde endast då och då en blick beslöjad ge;
Hon gröna skärmen saktat sköt att dölja det med takt,
Ty för de unga i sitt hörn hon satt i qväll på vakt.

Hon hade lagt sin patience väl sina tjugu hvarf,
— Det gälde om i framtiden hon skulle få ett arf.
Men knappt en utsigt fans därför. Det var besatta kort!
Dock närmre ingen dertill var: hon sväger offflor gjort. —

Hvem undra kan, när länge så hon grubblat hit och dit,
När lilla Linda tankfullt sväljt sin blöta sockerbit
Och när »kuriösa gubbar» fått till sist ett snäft:
»bevars»,
Att isterhakan nickade mot bröstets sidensars. —

Det var en löjtnant, smärt och lång, som kommit på besök,
Med vackra ögon, mörk mustasch, som han förföriskt strök.
Han ofta kom att fröken — nej, att öfverstinnan se
Och bjöds till middag nyårsdån på tårta och gelée.

Och fröken vid pianot satt — jag gifver mig i pant
Hon kände väl musikens makt — den söfde hennes tant,
Och han stod lutad bakom stol'n och vände häftets blad
Och höll, när öfverstinnan sof, en hviskad serenad.

I qväll mustaschen närmre kom; — smög der en Amors vind,
När noterna han vände om? — den rörde hennes kind;
Fans der kanske elektrisk eld, ty den gaf kinden brand,
Och ögonlocket sänkte sig och tyst sjönk hennes hand?

Men tant? — Hon sof. — Från hörnet kom en välment snarkad ton
— Hon säkert drömde, att hon fick i arf en million —
Mustaschen, ack! den strök och strök — den endast kittlat nyss,
Och i en blink det brände till på frökens mun en kyss.

Och en ännu — och ännu en — det gjorde summa tre,
Se'n tror jag knappt de räknade. De lyssnade — o, ve!
Der hördes ej en snarkning mer, men fras i sidensars,
Så fröken skrämde slog kraftigt an Chopins begrafnings-marsch.

* * *

Se'n tjugu somrar gifta nu, han utnämnd är major,
Och hon till många plantor är en god och lycklig mor.
Hon rodnar dock, och korsadt ben han ger harmonisk sväng,
Om någon gång de lyssna än till marschen af Chopin.

Claes Lagergren.

Europeiska furstinnor.

Efter främmande källor tecknade af

Mathilda Langlet.

Österrikiska huset.

(Forts.)

År 1879 firades med stora högtidligheter kejsarparets silfverbröllop och ett par år senare förmäldes deras ende son, erkehertig Rudolf med belgiska prinsessan Stephanie, som genom sin älskvärdhet och sitt okonstlade behag tillvunnit sig allas hjertan. På sin tid lästes många och långa beskrifningar på prinsessans utstyrel, som i smakfull prydlighet och rikedom väl knappast haft sin like. Man påstår också att kronprinsessan Stephanie en gång skall blifva modets drottning, om hon icke redan är det.

Det unga paret tillika med de höga gäster, som bevistat bröllopet, deltog i en folkfest i Pratern, och färden från slottet Schönbrunn äfvensom rondan i Pratern beskrives såsom ett af de underbaraste skådespel man kunde få se. Furstarne och deras svit åkte i femtio vagnar genom en så tätt hoppackad folkmassa, att hästarne endast kunde gå steg för steg och vagnarne slutligen måste stanna. Ett ändlöst jubel skallade vid åsynen af prinsessan Stephanie, som klädd i rosa-färgad drägt, sjelf frisk och täck som en rosenknopp, syntes vid sin unge makes sida. Hon tröttnade icke att helsa åt alla sidor och såg sig om åt alla håll, leende och lycklig. Redan vid detta första möte vann hon sina blifvande undersåtars hjertan.

En österrikisk furstinna, som på senare tiden väckt berättigadt deltagande är erkehertiginnan Kristina, numera enka efter konungen af Spanien och regentinna i sin lille sons namn öfver detta revolutionernas land. Före sitt giftermål hade prinsessan Kristina föga låtit tala om sig: hon var blott den vackra dottern till en utmärkt moder, den ståtliga, ännu vackra, rikt begåfvade — och talangfulla erkehertiginnan Elisabeth, hvars i ögonen fallande egenskaper helt och hållet fördunklade den anspråkslösare dottern. Men det visar sig nu, att drottningen af Spanien är sin moders dotter, och, fordras det, skall hon helt säkert modigt försvara sina och sina barns rättigheter.

Prinsessan Kristina liknade icke till utseendet sin ståtliga moder. Blond, finhyllt, mild, okonstlad och godhertad förrådde hon ingenting af den karaktärsstyrka, som utmärker erkehertiginnan Elisabeth. Men hon var kejsarens gunstling och han skilde sig högst ogerna från den älskvärda unga flickan, som fått ett så stort rum i hans hjerta. Hon intresserade sig mycket för skön konst och särskildt för musik, som hon älskade i den grad, att hon knappast försummade en enda operaföreställning eller konsert. I hofflifvet deltog hon ej mera än hennes rang och börd nödvändigt fordrade.

Man vet, att hon ganska länge besinnade sig, innan hon antog den spanske konungens frieri, och det var med tungt hjerta hon begaf sig på resan till sitt nya fädernesland. Blek och förgråten uppsteg hon i jernvägsvagnen och hennes eljes så modiga och kraftfulla moder hade all möda att återhålla sina tårar. Var det måhända en aning om den korta varaktigheten af hennes lycka, som gjorde afskedet från hemmet så bittert?

Under resan gjordes allt för att förminska obehaget af en så lång färd i november månad, och öfverallt mottogs den unga blifvande drottningen på det präktigaste. Hennes moder

följde henne, och de båda furstinnorna hade en svit af femton förnäma damer med *tjugusju* domestiker. På hotel Meurin i Paris upptog sällskapet sextiofem rum! Öfverallt festades och man reste i alla afseenden kungligt — långsamt, bekvämt, dyrbart.

Slutligen kom man till spanska gränsen, som öfvergiicks under kanonsalut och med alla möjliga högtidligheter. Det berättas att samtidigt på ett annat ställe denna gräns i all tysthet passerades af en annan qvinna, som en gång burit en praktfullare, om ock ej så gedigen krona som den, hvilken väntade den unga erkehertiginnan. Denna andra var ingen annan än Eugenie, fordom kejsarinnan af Frankrike, som nu hastade till sin moders dödsbädd, dit hon dock anlände — för sent.

I Madrid mottogs den unga bruden af sina tre svägerskor, konungens systrar, med hjertligaste ömhet, och hvarhelst hon sedermera med sin make visade sig, helsades hon med jubel. Det var dock mycket i det nya landet, som plågade henne. Att icke tala om den förfärligt stela etiketten, lära tjurfäktningarna, som hon måste bevista, hafva i hög grad skrämt och pinat hennes finkänsliga sinne. Hennes äktenskapliga lycka blef icke lång och nu lever hon blott för sina barn och för att åt Spanien uppfostra en konung.

Då man läser om de brudgäfvor, som dessa prinsessor fått, kan man häpna öfver den oerhörda rikedom, som hos de tyska furstebusen måste vara samlad. Det är icke annat än diamanter och rubiner, perlor och sefrer, armband, diadem, kronor och halsband. Blott de juveler, som vid de tre sista bröllopen, kronprinsessan Stephanies, drottning Kristinas och erkehertiginnan Maria Josefafs, skänktes till de unga brudarna, måste ega ett värde af flere millioner. Eller hvad sägs om »ett diadem af stora, strålande sefrer och briljanter, i form af en ranka med rosor och rosenblad»? Och »en fyra finger bred krona af de skönaste diamanter med tillhörande halsband, härrosett och bröstbukett, allt af praktfulla diamanter»? Detta och mycket mera fick den unga hertiginnan för att trösta sig öfver det hårda ödet att nödgas blifva drottning af Spanien. Hennes utstyrel, ändå praktfullare än prinsessan Stephanies, fylde *två* salar i kejsarliga palatset. Maria Josefa räknade bland sina bröllopsgäfvor sex armband, tre diadem och fyra halsband, allt af diamanter och perlor; broscher, örhängen, hårnålar och dylika voro legio. En af svågarna skänkte henne »dessutom» icke mindre än *tolf* vagnar med »tillhörande hästar!» Det kan nästan kallas *embarras de richesse* till och med för en prinsessa.

Knif och gaffel.

(Efter tyskan.)

Det finnes föremål i det dagliga lifvet, som synas oss både så vanliga och så oundgängliga att de förekomma oss nästan som våra egna lemmar och vi kunna ej tänka oss någon tid, då de ännu slumrade i blifvande uppfinningars dunkel. Dit höra knif och gaffel och sked, som vi dagligen se på vårt bord och aldrig ens tänka oss möjligheten att undvara. Likvisst är det ännu icke tre hundra år sedan furstar och herrar, så väl som bönder och slafvar helt enkelt åto med fingrarne. Knif och gaffel, hvarförutan vi nu icke skulle kunna hjulpa oss vid bordet, äro af jemförelsevis nyare datum och hade, såsom allt nytt, att kämpa med många och hårdnackade fördomar.

Kineserna, världens äldsta kulturfolk, spisa ännu i dag liksom för tretusen år sedan med fingrarne och trä- eller elfbenspinnar. Hvarken Egypten, Assyrien eller gamla testamentets judar kände till några spisningsverktyg. I nya testamentet förekommer i grekiska texten ett ställe, der det uttryckligen säges, att Jesu lärjungar med fingrarne förde maten till munnen. Till och med under landets högsta blomstrings-tid, förekom vid gästabuden i det gamla Grekland hvarken knif, gaffel eller sked. I köken funnos dock knifvar och maten framsattes sönder-skuren på bordet. Soppa åt man ej på den tiden i det sköna Hellas. Var maten varm skyddade man fingrarne med ett slags fingertutor. Såsen upphemtades med en brädskefva, som man efter behag formade och efter begagnandet kastade under bordet. Slefvar funnos äfven i köket, och romarne begagnade sig vid sina dryckeslag också af ett slags slefvar. Men om vanliga skedar hade de ingen aning. De hade stora gafflar för att dermed uppresa stormstegar, men knif och gaffel vid bordet hade de ej uppfunnit.

Ännu till femtonde århundradet var man i saknad af dessa nu så outhärliga verktyg, och både de ömma Trubadurerna och deras hjeltar och huldgudinnor plockade med fingrarne bitarne från fatet och stoppade dem i munnen. Först mot slutet af femtonde århundradet förekommo här och der i Italien några gafflar vid bordet. Men detta ansågs såsom en härresande lyx, och i kyrkorna predikades värdeliga deremot. Då en förnäm fru i Venedig drunknade, tillskrefvo presterne detta olycksfall den omständighet, att den omkomna i lifstiden nyttjat det syndiga öfverflöd att med gaffel och icke med fingrarne sticka maten i munnen. Mot slutet af sextonde århundradet spriddes i Frankrike skarpa satirer öfver bruket vid hofven att spisa med gaffel, och åt italienarne, som nu allmänt brukade gaffeln, och i en liten läderväska förde den med sig, gifvo engelsmännen öknamnet »skalmbärare» — gaffeln hade då två »skalmar» eller klor. I Skottland förbjöds ännu 1680 i klostren bruket af gafflar såsom gudlöst, och i många af Spaniens och Siciliens småstäder spisa ännu blott de förnämligare bland invånarne med gafflar. Det är heller icke så länge sedan det i svenska bondehem och herregårdarnes »folk-kök» dukades utan gafflar på bordet.

Först mot slutet af sjuttonde århundradet blef bruket af gafflar mera allmänt och på samma gång kom också skeden af trä eller ben på bordet. Både skedar och gafflar voro ganska små och kortskaftade; gaffeln hade blott två klor och ett litet skaft af trä eller ben, och man förde den, såsom dyrbarhet, med sig öfver allt. Ett århundrade senare fick gaffeln tre klor och slutligen fyra, samt tillverkades hel och hållet af silfver eller annan metall, försilfrades, förgylades och blef allt större och tyngre, och allt mera användbar och använd, så att den nästan hotade att uttränga knifven.

Bordsknifvar hade uppkommit redan i trettonde seklet, men ansågos då som en stor raritet och voro ett af de dyrbaraste hasgeråd; blott de förnäma hade råd att bestå sig *hvar sin knif*, som riddarne då buro vid bältet, jemte svärdet, och damerna vid eller i sin väska, den nu åter moderna »Gretchenväskan». I välmående borgarhus fans på den tiden vanligen blott en knif vid bordet.

Men knifven hade icke så stora svårigheter att bekämpa som den stackars gaffeln. Redan 1311 talar man om knifsmederns skrä i Augsburg. Nu gjorde man knifvar med en hake eller spets på skaftet, för att dermed upphemta köttet ur fatet. Senare försågs knifven

med en liten gaffel, som, likt våra fällknifvar, kunde vikas ned i skaftet. Knifvar och gafflar förblefvo dock sällsynta och funnos blott hos de rika och förnäma, till dess mot slutet af adertonde århundradet upphäfvandet af skråtvånget framkallade en större fabrikation deraf. Ända från den tiden har knif och gaffel varit hvars mans egendom. Äfven i den fattigaste stuga finnes nu knif och gaffel på bordet, om också ej tillräckligt för hela hushållet. I synnerhet hafva gafflarne en viss böjelse för utvandrering, men det är ju ej så farligt om småpojkarne få hålla i potatisen eller sillbiten med fingrarne, när de må hända förut använde gaffeln såsom borrh eller annat snickarverktyg, och den »kommit bort» eller brutit benen af sig. I alla fall äro knifvar och gafflar nu mera så utomordentligt billiga, att de i hvarje hushåll, der man ej lider nöd, med lätthet böra kunna anskaffas. M. L.

Kefir.

Mjölkinets natur och beredning.

II.

Kefir kan af hvar och en, som har tillgång på komjolk, framställas vid hvilken årtid som helst. I följd af sin billighet kan denna dryck bli tillgänglig äfven för de mindre bemedlade klasserna. I utlandet — i Breslau, Berlin, Leipzig m. fl. städer — finnas fabriker, som egnat sig åt framställandet af god, brukbar kefir.

Kefirberedningen i hemmet kan ock ske och är att tillråda, enär drycken blir surare för hvarje dag och således till slut onjutbar. Den som tager sitt kefirförråd från en fabrik, kan således endast hemtaga ringa kvantiteter.

Om man vill bereda kefir hemma, skaffar man sig de nödiga kefir-kornen — goda sådana erhåller man t. ex. från Kaukasischen Kefiranstalt des Herrn Dr. Nauck und Co., Breslau. — Sedan kefir-kornen sorgfälligt spolats med vatten, slås de i en flaska, som till $\frac{3}{4}$ fylles med mjölk och tillslutes med en ny, kokad, väl tillslutande kork. Till kefirbehovvet på morgonen bittida göras dessa förberedelser qvällen förut kl. 8 ungefär. Sedan man skakat flaskan en smula, ställer man den i källaren och hemtar åter upp den på morgonen. Efter en dugtig skakning, filtreras drycken genom en tesil och är färdig att användas. På de i flaskan kvarblifna klumparne kan man genast eller på eftermiddagen gjuta ny mjölk. Kefir-kornen måste jemt vara i beröring med mjölk, eljes förlora de sina jäsningsverkande egenskaper, samt måste före hvarje ny mjölk-tillsättning väl rengöras och befrias från fastsittande ostklumpar.

En prenumerant på »Mitth. über Landw., Gartenbau und Hauswirthsch.», skrifver om kefirberedningen.

Sedan ett par månader dricker jag och hela min familj kefir, hvilken jag sjelf bereder till ett pris af 12—13 pf — c:a 10 öre — litern. Jag köpte hos en apotekare fyra flaskor kefir och använde två flaskor till vidare beredning, hvilken hittills lyckats mycket bra. Drycken är god, fullkomligt lika med den först erhållna, och har ersatt oss bruket af vin, öl och andra drycker. Jag delar en flaska 2—3 dagar gammal kefir i 5—6 flaskor och kommer en liten knifsudd dubbelt kolsyradt natron i hvarje, skakar dem en smula och ställer dem så i +14 till 15° R. Efter 18—20 timmar är jäsningen fullbordad. Redan efter 12—15 timmar springa korkarne som selterskorkar. Ju

mindre jäsningen påskyndas, dess bättre kommer drycken att smaka.

För att ej komma i förlägenhet, har jag nu i en literflaska en s. k. tillsats stående. Denna har jag framställt sålunda. Till en half flaska gammal kefir har jag tid efter annan gjutit något litet nyjäst sådan och sålunda tvingat den att ständigt förbli i jäsnung. Ett par matskedar af denna blandning är nog att bringa en rödvinsflaska full med mjölk i stark jäsnung inom 15 timmar. Nyligen försökte jag att utan föregående sköljning ställa de tömda flaskorna på ett mörkt ställe och fylla dem med frisk mjölk. Det lyckades fullkomligt. Också använda ju som bekant steppfolken detta sätt. Naturligtvis måste hvarje kefirberedare söka tillägna sig de lärdomar det praktiska utöfvandet lemnar, såsom t. ex. när och huru stark skakning är behöflig.

En stark skakning innan jäsnungen börjat ästadkommer endast smör, men efter $\frac{1}{3}$ dels eller till hälften fullbordad jäsnung är en stark skakning både nyttigt och välgörande; likaså när jäsnungen är fullbordad.

Kefirsvampen kan man sjelf odla. Till kokt ris sätter man så mycket gammal kefir, att det blir som en tunn deg. Denna blandning göres i en stor väl tillsluten porslinsburk, som ställes i 13—14 graders värme. Efter 24 timmar erhöj jag efter tillsättande af frisk mjölk den nödiga »jästen».

Den angenämaste och mest lättsmälta dryck uppstår, om man blandar $\frac{1}{2}$ liter 2—3 dagar gammal kefir med lika mycken ny kefir.

Det är att hoppas, att kefir må blifva känt och erkänt hos oss och för en och annan blifva en god inkomstkälla. — n.

Två kyssar.

Novellett af HUGO KLEIN.

Grefve Bingen och Fritz von Kleeberg voro ungdomsvänner till baronen, som gift sig för få månader sedan och flyttat in i eget hem. Nu infunno de sig ofta hos honom under de långa vinterqvällarne och måste medgifva, att det var rätt angenämt der äfven under de »nya förhållandena». I synnerhet tycktes detta vara förhållandet under en stormig februarinatt, då de gamla vännerna stannat längre tillsammans än vanligt. Man satt i den lilla blå hörnsalongen, der enligt nyaste anordningen »tebordet för de intima» var uppställt. I kaminen sprakade en munter brasa och herrarne kände sig så behagliga till mods, som det alltid plägar vara fallet, när samovaren puttrar och förtäljandet af märkliga tilldragelser tagit sin början. Denna gång handlade det om originella äfventyr, som herrarne uppleft i det härliga södern och då trodde baronen sig ha skäl att taga till ordet.

»Denna sommar», sade baronen, »var jag hos waldensarne, der jag upplefde det märkvärdigaste äfventyr, jag någonsin haft...»

Ett lätt skratt hördes borta vid tebordet.

»Har ni någonsin varit hos det folket?»

»Aldrig!» svarade Fritz von Kleeberg. »I hvilken bortglömd vrå af jorden bo de?»

»Ja, verkligen i en bortglömd vrå,» bekräftade baronen, »men icke mindre skön därför! Ett besök i denna af världen bortglömda dal hör till de utflygter, som man företager i Turin. Från Turin anländer man på jernväg på halfannan timme till Pinerolo, derifrån färdas man vanligen med vagn till Torre Luserna. Jag föredrog emellertid att från Pinerolo begifva

mig uppåt Perosa genom Anconadalen. I dessa dalar lefva afkomlingarne af de gamla Waldensarne, hvilkas evangeliska församling, trots blodiga förföljelser, bibehållit sig öfver sexhundra år och väl kan räkna en tjugutusen själar.

En fottur från Pinerolo till Perosa hör till de härligaste vandringar, man kan företaga sig. Tänk er en defilé af höga, trädbevuxna berg, med en silfverglänsande flod i dalen, som ringlar sig fram emellan blommor och klippmassor; tänk er för vandraren en förträfflig, bred gata mellan lager- och orangeträd. Det var på våren, lagerträdens kronor stodo i full blomma och strödde framför mina fötter sina hvitgula blommor. Jag var fullkomligt berusad af all den doft, den solglans, som böljade och skimrade kring mig. Hvarje ögonblick stannade jag för att beundra det härliga bergspanoramats, se på flodens vågor, som störtade sig från klippafsats till klippafsats, skimrande och glänsande, uppkastande hvita skumperlor.

Man finner vanligen endast fattigt folk i Waldenserdalarna, men i närheten af Perosa begynner en villaregion med prunkande trädgårdar, i hvilka söderns hela rika, förtrollande vegetation utvecklar sig. Jag skred långsamt vidare, blickande genom hvarje staket in i hvarje trädgård, beundrande än den sällsynta blomsterprakten, än villornas vackra stil. Slutligen anlände jag till en trädgård, som var en verklig lagerlund.

Träden stodo tätt tillsammans och i de få tränga gångarne rådde hemlighetsfull skymning. I midten af trädgården befann sig en vid, solbelyst öppning. I ovala trädgårdssängar blommade här de skönaste, härligaste rosor, jag någonsin sett, från den hvita snöfärgade till Plutorosor i mörk purpur, som skiftade i svart. Det var middagstid och den välkomna rosensfloran var genom stora, brokiga solfjädrar skyddad mot hettan. Bredvid hvarje grupp rosor var en kapp neddrifven i marken och bar hvar sin solfjäder — der funnos solfjädrar i alla färger, hvita och blåa och röda, än af randigt tyg, än utsirade med sällsamma figurer och blomsterslingor efter kinesiskt mönster. Man kan icke tänka sig något behagligare än hela detta brokiga färgspel mot bakgrunden af den mörkgröna lagerlund. Men det var icke allt, som jag såg. Om lagerträdet gick ju ända från gråa hedendomen den sägen, att den åt de dödlige förlänade kraft att skåda förborgade ting... Och så såg jag då en bild, som sökte sin like...»

»Åh, du gör oss nyfikna!» ropade grefve Bingen, då baronen höll upp ett ögonblick för att taga sig en munfull te.

»Jag slår vad, att det handlar om en qvinna», inföll Fritz von Kleeberg.

»Träffadt!» skrattade baronessan.

Baronen fortfor med entusiasm:

»Tänk er i skuggan af lagerträden en brokig hvit och röd hängmatta. I denna hängmatta hvilade en sofvande flicka. Den sköna bar en lätt musslinsklädning, som lät hennes förtrollande växt framstå på bästa sätt. Det förtjusande hufvudet med de mörka lockarne hvilade på den halft blottade, mjuka armen. I andra handen höll törnrosprinsessan löst en stor, halft tillsluten röd atlassolfjäder. Vid hängmattans ena ända tittade åter en liten, kokett beklädd fot fram jemte början till en med blommor inväfd sidenstrumpa. Jag slår vad om, att hvar och en af er skulle dödligt förälskat sig i endast denna lilla fot.»

»Mycket möjligt!» mumlade Fritz von Kleeberg. »Det är äfven en pligt af den lycklige, som ödet föruannar en sådan syn.»

»Anblicken var för förförlig», sade baronen

med ett leende, hvori hela återskenet af det angenäma minnet lefde. »Djup tystnad rundt omkring. Fullständig enslighet och med undantag af en liten, sömnig fogel, som vaggade sig på en gren, var ej ett lefvande väsen att se i närheten. Villan vände mig sin ryggsfasad, hvori endast sågs ett enda fönster och äfven detta med nedfälda jalousier. Det tycktes, som äfven villan sof och höll sitt öga slutet. Jag kunde ej motstå frestelsen, jag sköt tillbaka den lilla gallerportens regel... I nästa ögonblick stod jag vid den sköna slummerskans sida och hade tryckt en kyss på purpurläpparne...»

Fritz von Kleeberg smackade med tungan.

»Hvilket äfventyr!» ropade grefve Bingen.

»Nästa år reser jag till Waldensarne!»

»För sent, min vän!» skrattade baronen.

»Trollunden finnes väl ännu kvar der, men den sköna feen har redan lemnat den. Hvad du ännu skulle finna der, skulle en smula gäcka dina förhoppningar.»

Åter hördes ett lätt skratt vid tebordet.

»Till baka till min berättelse! Det var verkligen som i sagan, ty så snart jag tryckt kyssten på skön prinsessans läppar, tycktes hela parken i ett nu blifva lefvande. Min sköna vaknade och utstötte ett högt skri. Foglarne fladdrade upp med ett förskräckt pipande. En liten svart hund med två eldkulor till ögon, som jag förut icke lagt märke till, for upp, störtade sig på mig och började sysselsätta sig med mina vador, hvilket jag kan bevisa genom de sönderslitna pantalonger, som jag denna dag hemförde och som jag bevarar till evigt minne af detta märkvärdiga äfventyr. Villafönstrets rullgardin uppdrogs häftigt. Som vuxna upp ur jorden omringade mig slutligen tre gamla magra fruntimmer i förskräckliga yllehufvor och utstötte genomträngande skrik. »Hjelp!» ropade de. »Hjelp. En karl! En främmande! En tjuf!» Och de hade rätt, jag var verkligen en tjuf, om äfven endast af en kyss...»

Grefve Bingen skrattade hjertligt.

»Jag kan icke afhålla mig från en lätt skadeglädje, gamle gosse», sade han, »när jag tänker på situationen. Förlåt, men det vattnades mig nyss riktigt i mun vid berättelsen om din kyss — sådant borde man icke få berätta!»

»Nå, låt höra, huru du drog dig ur affären», sade Kleeberg.

»Jag tänkte naturligtvis genast på flykt», fortfor baronen, »och vände mig hastigt emot den räddande gallerporten. Men der stod redan en grinande trädgårdsdräng med hotande lyftad spade. Utur villan skyndade ännu en gammal tjänare och ett fjerde glasögonbeväpnadt fruntimmer, som talade engelska; förmodligen guvernanten till prinsessan Törnros. Alla dessa personer omringade mig och öfverhopade mig med förebräelser och skymford. King-Charles-hunden skälde och en gammal grön papegoja, som gravitetiskt balanserade i en förgyld ring, ropade: »*Filou, Filou!*» Det var en obeskrifligt förvirrad, larmande, till en del komisk scen, för hvars skämtsamma pointer jag emelertid — det kan jag försäkra er — ej hade det ringaste sinne. Jag ville framstamma en ursäkt, men kom mig icke för. Så snart jag öppnade munnen, fördubblade qvinnorna sina skrik. De tre gamla fruntimren, hvilka, som jag senare erfor, voro min skönas tanter, kallade mig på italienska för röfvar och inbrotts-tjuf, trädgårdsdrängen, hvilken hörde till den infödda franska befolkningen, förbannade mig på Racines och Corneille's språk, guvernanten lamenterade på oförfalskad engelska. Det var

ett obeskrifligt kaos af röster och språk, af anklagelser, förolämpningar och hotelser — dertill, hvarthän jag såg, blixtrande ögon, hotande näfvar. Plötsligt rusade alla till gallerporten. Jag såg dit. Der syntes, ditlockad af larmet, med värdig embetsmin en gendarm, förmodligen Perosas polisbetjent, en torr gestalt, i hvars hand den korta sabeln tog sig ut som en tandpetare...»

Var det min räddare, eller mitt förderf? Jag visste det ännu icke. Till att börja med skreko alla mina anklagare på en gång. Jag ville utföra ett attentat! Jag hade som en röfvar inträngt i trädgården! Jag vore en qvinnoförörare! Jag borde bestraffas på det strängaste! Han skulle föra mig till domaren, kasta mig i fängelse!

Jag vet ej allt, som begärdes af dessa drakar, som bevakade min prinsessa.

Med möda gjorde sig mannen underrättad om sakens verkliga sammanhang, antog dervid en högst betänklig min och uppmanade mig i sträng ton att följa med honom till polisvaktkontoret.

Jag skulle följt honom med förtjusning, om han också begärt mitt sällskap till afgrunden — i detta ögonblick ville jag endast bort — bort från platsen för mitt brott, bort ur trollträdgården, i tysthet förbannande alla lagerlundar och förförliska hängmattor.

Han bortförde mig alltså och bakom mig bortdog så småningom de gamla tanternas skrik. Då vi voro utom hörhåll, drog jag lättad andan, vände mig om och började att gapskratta — nu först blef jag medveten om den komiska situation, hvori jag befunnit mig. Äfven rättvisans tjänare smålog, men anmärkte plötsligt helt allvarsam, att jag egentligen ej hade något att le åt. Var min förbrytelse verkligen så stor?

Då det icke kunde vara angenämt för mig att af ställets gendarm eskorteras genom Perosas gator, tryckte jag ett guldmynt i hans hand och lemnade mitt visittkort. Den friherrliga kronan och barontiteln på kortet tycktes mycket imponera på mannen, ty han antog genast en respektfull hållning gent emot mig — guldmyntet gjorde väl äfven sitt till... Jag sade alltså min ledsagare, att jag ämnade taga in på Perosas värdshus, och om det verkligen vore nödvändigt, att jag för »den der dumheteus skull» instälde mig för polisrätten, så kunde man ju underrätta mig derom der. Gendarmen gick in på allt. Saken, menade han, måste han i alla händelser rapportera, jag skulle gifva honom mitt hedersord på att afvänta honom der. Då jag gjort detta, visade han mig helt vänligt vägen till värdshuset, berömde värdens söta vin och Anitas, dottern i huset, ögon, som helt visst skulle falla i min smak, då jag, som han malitöst tillade — tycktes intressera mig för dylika saker.»

Då baronen kommit till denna punkt i sin berättelse, lade hans fru ett sockerbröd bredvid hans tekopp. »På det ni må se», vände hon sig till sina gäster, »att jag ej hyser groll till denne Don Juan för hans synder före äktenskapet.»

»Den förbrytelse, som vi nu höra omtalas, har förmodligen fått sitt stränga straff», sade Fritz von Kleeberg.

»Jag begaf mig alltså till värdshuset», fortsatte baronen leende sin berättelse, »vinet var verkligen godt och Anitas ögon verkligen sköna — men uppriktigt sagdt, mitt nyss upplefda äfventyr sysselsatte mig för mycket, att jag skulle kunnat visa värdshuset i Perosa tillbörlig uppmärksamhet. Jag satt i en sval löfsal, drack mitt vin och öfvertänkte min ställning.

Saken föreföll mig nu vida betänkligare än förut. Flickan, som jag hade kysst, tillhörde tydligen en af ortens förnäma familjer; den ståtliga trädgården, der jag som en röfvere brutit mig in, och den vackra villan vitnade om sin egares rikedom. Jag var en främling, kände hvarken landets rättsformaliteter eller personer och förhållanden. Jag hade visserligen endast röfvat en kyss, men detta var under för handen varande omständigheter en allvarsam förseelse. Om den förolämpade familjen energiskt skulle fordra min bestraffning — och derom hyste jag intet tvivel — så väntade mig antagligen en mängd obehagligheter. Jag blef riktigt ängslig och trots mitt gifva löfte tänkte jag ett ögonblick på flykt. Flykt hade emellertid säkerligen förvärrat min sak och låtit mitt djerfva företag synas i ännu sämre ljus — men jag finge dock stå till rätta i Turin, der jag hade vänner, kunde få en advokat och hoppas lättare vinna rättvisa, än i den gömda fransk-italienska småstaden, der rättvisans representanter förmodligen kröpo i stoftet för den rika villa-adeln. Det oakadt förkastade jag tanken på flykt, endast intagen af ett ungdomligt öfvermod, inför hvilket mitt invecklade och betänklige läge egde en oemotståndlig retelse. Det roade mig att erfara, hvilka förskräckliga följder väl kunde härleda sig från den der kyssten; det roade mig att träda upp mot de der tandlösa drakarne, som anfällt mig efter det föröfvade attentatet; det roade mig framför allt — hvarför förneka det? — att återse min sköna obekanta, från hvars röda läppar så ljufva frukter kunde plockas. Inför domaren kunde kanske ett sådant återseende ega rum — visserligen ett återseende under obehagliga omständigheter, men jag längtade dock derefter. Ty jag visste visserligen att alla törnrosprinsessans vaktare och vakt-

rinnor genom mitt djerfva uppträdande blifvit högst uppretade, men jag visste ej om den sköna sjelf verkligen vredgades, eller huru hon öfver hufvud taget uppfattat saken. Kanske skulle jag aldrig erfara det — möjligen erhöj jag genom omständigheterna svar på den stumma fråga, som kvarhöll mig i Perosa.

Mina betraktelser stördes genom åsynen af gendarmen, som lemnade mig en stämning att infinna mig hos polismästaren kl. 3. Jag skänkte mannen ännu ett guldmunt och han gick synbart tillfredsställd sin väg. Nu var jag emellertid löst från mitt ord: jag hade afvaktat hans återkomst. Men nu först fick jag riktig lust att stanna. Det föreföll mig äfven lugnande, att gendarmen icke befallt mig att genast följa honom. Mitt fel hade säkerligen ej upptagits så strängt, något som jag antagligen hade min beskedlige gendarms framställning att tacka för. Visserligen kunde det bli värre, när den förolämpade parten anförde sina klagomål, kunde till och med blifva mycket betänkligt, om den förföriska sagoprinsessan hade en hämdgirig natur och sjelf ville anklaga mig. Ty — derom gjorde jag mig inga illusioner — inför en sådan anklagerska måste jag draga det kortaste strået, vore domaren äfven ett under af jordisk opartiskhet och rättvisa. Att förolämpa en sådan flicka var en grufvig förbrytelse; det måste hvar och en tillstå. Jag hoppades emellertid på, att den sköna ej allt för eftertryckligt skulle understöja sina anförwandters anklagelse.

Gendarmen var längesedan borta, då det föll mig in, att jag skulle kunnat utforska karlen, rörande min vackra anklagarinna och hennes familj. Jag förargade mig öfver att ha underlåtit detta och beställde en ny flaska vin. Den vackra Anita betjenade mig sjelf och med beredvillighet, som jag märkte; jag beslöt mig

alltså för att utforska henne om villan och dess invånare. En ung flicka måste ju känna en annan — eller åtminstone veta, om den andra hade älskare.»

»Jag inledde alltså ett samtal med den förtjusande Anita...»

»Förtjusande!» hördes det, till hälften förebrående, till hälften gäckande från baronessan; »det är tacken för, att jag är snäll mot honom!»

Gästerna skrattade.

»Förlåt!» sade baronen likaledes skrattande, i det han vände sig till sin vackra fru: »Jag var i värds huset, och då tränger sig sådana intryck lätt på en! — Jag inledde alltså ett samtal med Anita, som icke får vara förtjusande, i det jag berömde glansen hos hennes ögon och hennes smärta figur; derpå inbjöd jag henne att taga plats vid mitt bord, hvarom hon icke länge lät bedja sig. Anita var en vänlig flicka, som gerna skämtade. Så småningom bragte jag samtalet in på villorna och slutligen på landstället i fråga, som jag skildrade så åskådligt, att hon ej kunde misstaga sig.

»Det tillhör greffen från Turin,» sade Anita. Hon nämde äfven ett namn, men det hör icke hit.

»Bebor han sjelf villan?» frågade jag vidare.

»Han lefver i Nizza, der han måste begagna sjöbaden,» sade den lilla, som tycktes vara väl underkunnig om alla förhållanden i Perosa. Villan bebos nu af hans systrar, hans dotter, som bevakas af dem, och en gammal hofmästare, »lille gigspelaren.»

(Forts.)

Resultatet af Iduns tredje pristäfvan delgifves i nästa nummer. Red.

Köket.

Med rå potatisskal kan man rengöra flaskor samt glas- och porslinskärl, hvori förvarats sådana saker, som efterlemnats bottensats eller smak. Man skär skalen i små bitar och fyller flaskan till hälften dermed; sedan ifylles nödigt rent vatten. Efter några skakningar skall flaskan vara fullkomligt ren.

Vox.

Knifvar blifva vackra och blanka, när man putsar dem på skurbrädet med pulvriserad smergel och sedan polerar dem med skinn och brillantine.

Vox.

Att röka skinka på westfaliskt sätt. När skinkorna äro skurna ifrån svinet, lägger man dem 3 dagar i ett kallt rum, så att de frysa eller åtminstone stelna, hvarefter de saltas med fint salt, hvaruti de sedan få ligga 8 dagar. Sedan upptagas de ur saltet och läggas mellan tvenne breda träskifvor med stark tyngd uppå, så att blodlaken utpressas. När denna väl afrunnit, nedsaltas de åter med fint salt och något salpeter, dock endast på köttssidan; efter 3 dagars förlopp upptagas de åter och hängas i kall enrök en månad. När de äro färdigrökta hängas de under taket i ett rum, hvarest dagligen ildas, i 2 eller 3 veckor.

Niklas.

Mina snälla medsystrar i hemmen vill jag vara till nytta så godt jag kan. Har ni använt s. k. »grytvantar» eller rättare grytlappar? För dem som gjort det skriver jag ej, de veta redan huru nyttiga de äro. För eder deremot, som ännu ej hafva reda på dem eller ej kommit eder för att försöka nyttan deraf, vill jag nu genom vår Idun omtala hur nyttiga de äro, på det äfven ni må försöka dem. Se här en liten

beskrifning. Köp 3 alnar juteväf, som nu kostar 20 öre aln, klipp sönder den i 12 kvartersbreda remсор, så får ni 6 par dugtiga grytvantar. Hvarje remsa vikes femdubbel till en fyrkant och sammansys med ett kors snedt öfver från hörn till hörn. Har ni symaskin så går det ju snart att sy dem. Sy sedan rundt om dem en bred, gles languette med grof röd tråd och sy en bandögla i hvarje lapp att hänga den på. Haf så alltid ett par framme på en krok vid spisel, så att de alltid äro till hands. Ni skall få se, att de små tarfliga lapparna komma att spara in mångt dussin handdukar och ni gör gerna nya, när de efter 2—3 år blifva skrala.

I 17 år har jag varit husmoder i eget hem; jag har haft flera tjenarinor och alla hafva villigt använt grytvantarne. Under hela denna tid har jag ej haft mer än 4 dussin köks-handdukar, af hvilka ännu 2 dussin äro fullt brukbara; de hafva aldrig blifvit nedsotade, aldrig brända och äro därför lättare att tvätta och blifva således ej så hårdt slitna af tvätten; allt detta är grytvantarnes förtjenst. Aldrig har hvarken fina handdukar eller servetter använts i köket. Sotiga bli lapparne, men litet såpa, varmt vatten och den till annan tvätt mindre nyttige rotborsten gör dem åter rena; behöfs det, kokar man dem i sodalut. Följ mitt råd och ni har med ringa kostnad och obetydligt arbete gjort en stor besparing. —dt.

Matlagning.

En särdeles välsmakande mjölpudding. Ett halft stop söt mjölk kokas upp till samman med 8 lod smör, hvarefter i vispas 12 lod hvetemjöl, och får det hela koka, tills det väl släpper kastrullen, då det upphälfves i ett fat och

arbetas, tills det är nästan kallt. Der efter iröras 12 äggulor, en åt gången; hvitorna slås till skum och iröras sist. Saften och skalen af en citron samt socker efter smak tillsättes. Denna pudding kan stå en timma i ugnen, men för att den ej må blifva för mörk, låter man formen stå på en bras-panna med kokhet vatten under den första tre kvarts-timmen och endast under den sista kvarts-timmen på sjelfva ugnshällen.

Lotten.

Bakning.

Bakelser af potatismjöl (utmärkt fina). 5 ägg, hvarifrån man tagit 3 hvitor, vispas väl. $\frac{3}{4}$ skålp. smör skiras och saltet fränsilas; sedan röres deruti $\frac{1}{2}$ skålp. potatismjöl och i de vispade äggen $\frac{1}{2}$ skålp. socker, hvarpå båda smetarne slås till samman; formarna smörjas, men fyllas endast till hälften. Bakelserna gräddas strax i lagom varm ugn. Kanna länge förvaras.

Lilli.

Menét-bakelser. $\frac{1}{2}$ skålp. smör, väl urtvättadt, arbetas med en träsked uti ett fat, tills det blifver som en pomada; sedan ihållas 4 äggulor, en i sänder, litet citronskal eller cedroolja, socker efter behag samt $\frac{1}{3}$ skålp. mjöl. 4 äggwhitor vispas till hårdt skum och röras sist i smeten, som derpå hålles i små runda formar. Bakelserna gräddas i mycket svag ugnsvärme.

Lilli.

Syltning.

Att bereda sylt af nypon. Nyponen afskåras i begge ändarne och kärnor samt fnas urrensas väl. Derefter läggas de i kallt vatten en timma, hvarefter de upptagas och hvarje bär urblåses; de uppläggas på ett durschslag, hvilket hastigt neddoppas i kokande vatten.

Derefter läggas bären i kallt vatten. Sedan urblåses de åter och ställas på ända i rent linne, så att vattnet får afrinna. Nu väges lika mycket socker som nypon, hvilket kokas med litet vatten, tills det blir en tjock sirap; då läggas nyponen i att koka. När de blifva klara tagas de af elden och omskakas, tills de blifva svala. De förvaras i burkar.

Niklas.

Konservering.

»Ett enkelt sätt att inlägga krusbär» meddelas af Sigrid uti nr. 29 af Idun. Detta sätt har pröfvats af flere husmodrar jag känner och hos två af dem misslyckats på så vis, att på det ena stället buteljerna exploderade och jernspiseln och fönsterrutorna sprungo sönder. Lyckligtvis var ingen närvarande, så någon vidare olycka inträffade ej der, men hos den andra husmodern blef det värre. När tjenstflickan skulle taga buteljerna ur ugnen, exploderade den första, och den stackars flickan fick ansigtet fullt af heta glasskärfvor och, när matmodern vid hennes skrik skyndade till, voro flickans ansigte och händer öfversköldade af blod och ögonen skadade. Detta skedde i juli 1887 hos en tjensteman i Östergötland. Flickan forslades genast in till Linköpings lasarett, der hon vårdades en längre tid. Det fordras stor vana och skicklighet att inlägga krusbär såsom Sigrid förordat, om det skall lyckas, och det är ej alltid matmodern har tillfälle att sjelf öfvervaka det. Ett annat sätt, som jag känner och funnit mycket bra, är, att sedan man rensat omogna krusbär lägga dem uti ett durschslag eller en handduk och hastigt neddoppa dem i kokande vatten, så att de blifva något ljusa. Sedan breadas de ut på torr linne och när de kännas torra, läggas de på torra buteljer, hvilka korkas och

SANDGREN, Regeringsgatan 6, Lager af de bästa UR

[385]

hartsas. Så gör jag hvarje höst och kan midt i vintern bjuda på »färska» krusbärskräm.

Äfven brukar jag hvarje jul hafva »färska» pressgurkor på bordet. Jag köper på hösten pressgurkor, skalar och skär dem i vanliga tunna skifvor, pressar dem något och lägger dem uti glaserad stenburk med ett hvarf salt, ett hvarf gurkor och till sist ett bra tjockt lager med salt. När jag vill använda af dem, vattnar jag ur saltet och tillreder dem på vanligt vis, då de smaka som färska. På samma sätt saltar jag äfven dill och persilja, då dessa saker äro rätt dyra att köpa om vintern.

Kurre J.

Torkande af gröna ärter. Tillåt mig att göra mina systrar der hemma uppmärksamma på ett sätt att konservera, som i Sverige är föga känt, men är synnerligen lätt och praktiskt, emedan man undgår det besvärliga inkokandet i flaskor eller konservdosor och det dyrbara och omständliga lödandet. De färska gröna ärtorna (endast sockerärter få behålla baljorna) uppkokas hastigt med tillräckligt vatten eller omskakas de i kokande vatten och få så ligga ett par minuter, hvarefter man låter vattnet afriina genom ett durchslag. Ärtorna bringas sedan på säcklinne — icke papper — utspändt i en ram, som insättes i stekugnen, der de torkas vid 40—60 graders temperatur så länge, tills de bli hårda och spröda som glas. Sedan fyllas de i en bleckburk eller på flaskor, som tillslutes sorgfälligt. När de skola användas, uppmjukas de natten förut i kallt vatten, hvarefter de sedan sättas på elden. Detta vatten får man nämligen ej slä bort, enär ärtorna meddelat det en del af sin välsmak och sötna. De tillredas sedan som färska och kunna knappast skiljas derifrån. Unga morötter och gröna bönor kunna konserveras på samma sätt. Härigenom kan man lätt och utan stor kostnad midt i vintern bereda sig en smaklig sommarrätt.

En af Iduns vinnor i Syd-Ryssland.

Drycker.

Rosen-bål. Man tager tre flaskor moselvin, en flaskor champagne och den nödiga sockermängden, löst i vatten. Sedan låter man två *marshalk Nielrosor* simma i vinet högst fem minuter. Hur stark arom dessa rosor gifva, märker man bäst, om man, sedan de ett ögonblick legat i vinet, tager upp dem, låter dem afriina och smakår det afrunna. Rosorna förlora genom sin användning i bålen intet af sin yttre skönhet, men deras kostliga doft försvinner totalt. Den utmärkta drycken är i utlandet synnerligen omtyckt.

D:r B.

Tvätten.

Sidenhandskar tvättas bäst med gallsåpa och kallt vatten. Hafva de vid begagnandet utvidgats, kan man taga varmt vatten, då de krympa något litet. Bäst är att taga dem på händerna och såpa duktigt i dem. Derefter tvättar man dem, som om man tvättade händerna, och sköljer dem väl mellan gnidningarna. Äro de rena och man pressat vattnet ur dem, läggas de mellan två dukar, tills de äro halftorra, och få sedan torka i luften, ej i solen, ty färgen blekes deraf.

Huskurer.

Jag har sett att Idun ofta rådfrågats om medel mot hårets affällande. Ett sätt, som jag känner, är utmärkt bra och gifver det tjockaste, grannaste hår

till och med på en kal hjessa, så vida hårrötterna ej äro förstörda. Hufvudet tvättas först med ljumt vatten, hvarefter man upplöst soda. När håret blir torrt, borstas och kammats all mjell bort, som lossnat. Derefter fuktas håret dagligen under c:a 14 dagar med vatten, sammansatt af: Uti en liter vatten upplöses en hand *groft* koksalt tillika med några droppar ammoniak. När det stått ett dygn silas det och till blandningen slås 2 matskedar ammoniak och 2 matskedar kamfersprit, fyller det på butelj och ställer den på svalt ställe. Sedan man c:a 14 dagar fuktat håret med kamfervattnet, gör man en pomada af smält oxmarg, som man arbetar, tills den blir vit och hård, och sedan gnider in i håret. En person med tunnt hår skall inom ett år hafva ett långt, tjockt och rikt sådant efter ofvanstående behandling.

Kamfervattnet är äfven ett utmärkt medel mot hufvudvärk, tandvärk och sömnlöshet, om man begagnar det till kompresser omkring hufvudet och halsen. Jag skulle ej gifva dessa råd, om jag ej sjelf hade pröfvat dem och med kamfervattnet botat en mångårig svår reumatisk hufvudvärk.

Kurre J.

Citronsaft mot näsblod. En läkare har rekommenderat mig användandet af citronsaft mot näsblodning, hvilket visat sig vara synnerligen bra. Sedan näsborrarna rengjorts medels insprutning af kallt vatten — sprutan får ej rigtas uppåt — insprutas genast nyss utpressad citronsaft. En insprutning är i de flesta fall nog. *Acid. citric.* har ej visat sig så verksam.

Kerstin.

Elak andedrägt är ett ytterst obehagligt ondt. Häremot är öfvermangansyradt kali ett bepröfvadt medel. Man löser en bit, stor som en liten ärt, i ett glas vatten, hvilket deraf färgas blekrött, och gurglar sig med lösnigen tre eller fyra gånger dagligen.

Kerstin.

Trädgården.

Rosor för en viss dag. Rosen är mormors älskling-blomma och därför vill du gerna hafva mycket rosor till mormors födelsedag; men när du betraktar dina rosor finner du, att till den dagen måste de tidigare sorterna redan vara utblommade och de senare kan hända ej utslagna. Hvad är då att göra? Jo, man låter de knoppar, som man behöfver inom ungefär 10 dagar ej utveckla sig, utan afskrä dem, när denna tidpunkt är nära, och sticker ned dem med stjelkarne i en skål, hvilken är fylld med fuktigt qvartssand, och ställer denna i en ljus, kylig källare. Här hålla de sig ända till 5 dagar friska och vackra. 3 eller 4 dagar innan de behöfas, sättes skålen med knopparne i en drifbänk +15—20 gr. R. — der de begjutas med ljumt vatten och öfvertäckas med glas. Efter tre dagar skola de säkert vara fullt utslagna. Om detta ej är fallet, blåser man upp dem liksom man brukar göra med halföppnade kamelior.

Friherrinnan E. i Finland.

Hvarjehanda.

Diamantkiitt. 15 delar slammad krita, 15 delar blyglete och 50 delar pulveriserad grafit blandas med så mycken linoljefernissa, att man erhåller en formbar massa.

Mjuka händer får man, om man på aftonen, sedan man tvättat sig, gnider dem med lika delar glycerin, eau de Cologne och citronsaft. Glycerin ensamt skulle gifva dem en mörk färg.

Läkareråd.

Tora. 1) Mjölkrätter (äfven bröd) och stärkelsehaltiga födoämnen (potatis, ärter etc.) samt alla söta saker; äfvenså feta kött- och fisk-sorter. Till måltiderna bör förtäras minsta möjliga mängd flytande föda, och dryck blott i små quantiteter. 2) Huden tvättas två gånger dagligen med tvål och vatten, och hudmaskarna utpressas, så fort nya bildas. Återkomma de dock enst, begagnas ingnidningar af *Hebras såpsprit*. 3) Detta är en ful och skadlig ovana; papperet lös nämligen ytterst svårt af magsatten.

P. E. 88. Om hjälp derför finnes, kan ej på förhand afgöras. Vänd er emellertid till en örnläkare i Stockholm.

— *hjel.* Vårtor aflägsnas bäst och säkrast på operativ väg; eljes medels försigtiga toucheringar med ättiksyra eller rykande salpetersyra.

H. 1) Beror alldeles på orsaken. Beror hjertklappningen på ett organiskt hjertfel, så blir behandlingen helt annan, än om den hälder sig af t. ex. bleksot. Undersökning af ert hjerta och allmänna tillstånd är således nödvändig. 2) Nej. Sammanhänger troligen med ert andra ondt.

Hanna Medel finnas angifna i svaren till Vanda i n:o 10 och X. Y. Z. i n:o 11.

Dagny. Edra tre frågor öro svåra eller omöjliga att besvara utan undersökning. 1) Rådfråga ögonläkare. 2) Lider ni af bleksot? De symptom från magen, hvilka ni omtalar, plägar ofta förekomma vid denna sjukdom. Försök att under några veckor hvarje morgon på fastande mage dricka ett dricksglas med hälften Porlavatten och hälften dubbelt Carlsbadervatten, samt på för- och eftermiddag ett punschglas Porlavatten enbart. Lef af färsk mat (ej fett lagad), grönsaker samt mjölk och ägg. Undvik potatis och sötsaker. 3) Lider ni af den ofvannämnda sjukdomen, så beror nog detta på den samma. Så är sannolikt förhållandet; säkert kan det afgöras blott genom undersökning.

Anna — ss — Adress Norrlandsgatan n:o 32 kl. 1—3.

A. B. Blott en läkare kan säkrast afgöra, om ett barn har »engelska sjukan» eller ej. De vanligaste symptomen äro emellertid följande. Tänderna framkomma senare än normalt; magen blir dålig, under det att aptiten vanligen är abnormt förökad; barnet får ett pussigt utseende; svettas ofta om hufvudet; kroppens ben ha ej tillbörlig fasthet, så att barnet ej kan stöja på benen, som dessutom lätt bli krokiga. Äfven andra deformiteter kunna uppstå på grund af den mjuka benbyggnaden, som åter beror på en minskning af benets kalksalter. — Hufvudsak i behandlingen är frisk luft och ordn diet. Barnet bör lefva blott af mjölk och färsk kött. Salta bad minst tre gånger i veckan. Medicamentös behandling (med fosfor, levertran etc.) bör föreskrivas af läkare. Smörjningar af »kloka gummor» och dylika äro utan all verkan.

Portviñad. Använd återstoden af sommaren till en grundlig kallvattenkur.

— **a—r** 1) Tag af en lösning af 10 gram *antipyrin* i 150 delar vatten en matsked 3 gånger dagligen. 2) Tag strax före hvarje måltid en tesked (i litet vatten) af en blandning af lika delar *Tinctura China composita* och *Tinctura Extracti pomorum ferrati*.

Henriette. Adress Brunkebergstorg n:o 2, kl. 1—2.

D:r — d.

Svar.

N:o 62. Man sköljer rabarberstjelkarne, skalar dem, skär dem i små stycken, lägger dem i en sikt och öfverhäller dem med kokande vatten. Deraf torkas de väl i solen. Flaskorna, i hvilka de läggas och som måste vara klara och torra, svafvas lätt, bitarne läggas i och i flaskorna korkas väl. Rabarberna håller sig utmärkt på detta sätt och smakar, tillredda, alldeles som färska.

N:o 64. Snäckorna fastsättas med vanligt, något stadigt lim.

N:r 65 & 75. För att foglar skola trivas, bör man hafva en rymlig, hög bur, helst med torn, hvilket bör vara öfverklädt med någon sorts mörkt tyg; ty burfoglar, liksom foglarna i fria naturen, tycka om att sitta mörkt under hviloliden. Äfven under föllningen, hvilken pågår under juli och augusti månader, då foglarna förlora förmågan att sjunga — tycka de om att emellanåt sitta och hvilva sig i en mörkare plats.

Solsken tycka foglar mycket om, hvarför man bör ha burens placering af solsidan, för öfrigt tycka de om badvatten och sjösand, hvilken senare man bör gifva dem ett par gånger i veckan.

Börja foglarna bli besvärade af ohyra, bör man gifva dem frisk sjösand *hvarje dag* — så länge man misstänker att de besvärats af dessa parasiter — ty de bada då uti sanden för att betria sig från sina plågodjur. Har ohyran äfven spridit sig till burens, bör man rengöra denna med kokhet vatten.

H—a **N:o 66.** Till rosenbuskar och andra mindre ömtåliga växter, har jag med fördel använt en blandning af stark såplödder och tobak, hvarefter växten sprutas eller helst tvättas.

Viola.

Innehållsförteckning:

Viktoria Benedictsson (Ernst Ahlgren) †. Af *Elna Tenow*. — Sällskapstalanger. Af *Ave*. — Hur det gick till. Poem af *Claes Lagergren*. — Europeiska furstinnor. Af *Math. Langlet*. — Knif och gaffel. — Kefir. II. Af *n.* — Två kyssar. Novellett af *Hugo Klein*. — Köket. — Matlagning. — Bakning. — Syltning. — Konservering. — Drycker. — Tvätten. — Huskurer. — Trädgården. — Hvarjehanda. — Läkareåd. — Svar.

Annonser.

Annonspri: 25 öre pr petitråd (=10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

Född.

En dotter. Bedarö den 26 juli 1888. *Tora Lagerholm, Wilhelm Lagerholm*. född *Sohlman*. [437]

LEDIGA PLATSER.

I ett mindre hushåll på landet önskas en snäll och anspråkslös flicka, som är *kunnig i matlagning*, handarbeten och för öfrigt kan gå frun till handa. Reflekterar någon härå, torde svar lemnas till A. B., Qvistrum, p. r. [433]

Dragnig detta år!

Lotter

till Nordiska Museets nya

Konstlotteri

säljas i museets särskilda afdelningar, äfvensom i boklädor, i många cigarrbutiker så väl i Stockholm som i landsorten, samt genom enskilda ombud i många delar af landet.

Priset å hvarje lott är

1 krona.

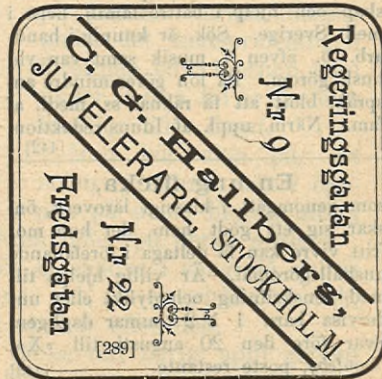
Beställningar från landsorten, hvilka böra åtföljas af postporto och rekommendationsafgift, ställas till *Nordiska Museets expedition, n:r 79 Drottninggatan*.

Vid kontant köp af minst 50 lotter lemnas 15 proc. rabatt.

Pålitliga återförsäljare antagas.

Förteckning öfver vinster i lotteriet utkommer i juni månad.

Dragningslista kan efter dragningen erhållas mot insändande af 10 öre.

John Hultenbergs Tricotvaruhandel, Regeringsgatan 28, Stockholm.

[314]

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61
3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

FOTOGRAFI-ATELIER

All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

PLATSSÖKANDE.

En ung bildad flicka

önskar komma uti en aktad familj på landet, helst någon prestfamilj, der hon kan få anses såsom medlem af familjen; biträda med sådana hushållsgöromål, som lämpa sig för en bildad qvinna. Vid lön fastes ej afseende, endast att bemötandet blir vänligt. Underrättelser och rekommendationer kunna fås af flera kända familjer. Svar till H. B. T., Iduns redaktion. Stockholm. [447]

Lärrarinneplats

för minderåriga barn önskas af en ung, bättre musikalisk flicka. Svar till »G. J.», Östgöta Correspondentens kontor Linköping. (G. 21299 x 1) [444]

Plats att gå frun till handa sökes af en bättre flicka, van vid alla inom hus förefallande göromål. Svar till H. J., Östgöta Correspondentens kontor, Linköping. (G. 21300 x 1) [445]

Lärrarinneplats

önskar en ung allvarl. flicka, som genomgått åttaklassigt läroverk samt meddelar undervisning i vanliga skolämnen, språk musik och handarbeten. Små anspråk. Närmare genom korrespondens med »A. M.», Ås postanstalt, Södermanland. (G. 21315 x 1) [446]

En allvarlig, bildad flicka (25 år) önskar nu genast eller till hösten plats som sällskap, lektris eller lärarinna i en respektabel familj. Goda referenser. Rimliga löneanspråk. Svar till »N. N. N.», adr. S. Gumælii annonsbyrå Stockholm. (G. 20991 x 1) [438]

En ung flicka, som med höga betyg genomgått 8-klassigt elementarläroverk och sedan innehåft plats som lärarinna, önskar till hösten dylik anställning för att undervisa i vanliga skolämnen, språk och de första grunderna i musik. Svar: »M», Mohärad. [440]

En ung flicka af god familj, som nyligen genomgått en kurs i hatt-sömnad i Köpenhamn, önskar plats till hösten. Goda rekommendationer. Svar: »175», Apoteket, Askersund. [441]

En anspråklös flicka, 22 år, önskar till hösten plats som sällskap och hjälp i bättre familj, helst i mell. Sverige. Sök. är kunnig i handarb. o. äfven i musik samt van vid husl. görom. På lön göres mindre anspråk, blott att få räknas ss. medl. af fam. Närm. uppl. af Iduns redaktion. [442]

En ung flicka, som genomgått 7-klassigt läroverk, önskar sig ett godt hem, der hon mot fritt vivre kan få deltaga i förefallande hushållsgöromål. Är villig hjälpa till med renskrifning och dylikt eller undervisa barn 1 à 2 timmar dagligen. Svar före den 20 augusti till »X», mlebby, poste restante. [443]

DIVERSE.

1 à 2 skolflickor kunna erhålla god inackordering i Upsala. Pris 35 kr. pr månad. Närmare meddelar Sparbankskassören, fröken M. Wattman, Upsala. [439]

**Greta Landsort
BRODÖS**

Klara Norra Kyrkogata 7 B, 3 tr. Utför de finaste broderier och monogramritning. Lektioner gifvas äfven i ritning, filéguipure samt makramé. Träffas kl. 9—10 f. m., 4—6 e. m. [428]

**J. G. Hammars
Lampkök.**
Stor värmeformåga.
Brinna luktfritt.
Briljant belysning.
Pris: enkla med veke 4—6 kr., extra solida 7—8 kr., med 2 vekar 12 kr.
Fullkomlig beläthenhet garanteras hvarje köpare. [292]
J. G. HAMMAR, 30 Malmstsköldsgatan

Det bästa af alla
Hårväxtmedel
är O. Becklins Patent-Elite-Pomada. Den fäster håret, stärker och befordrar hårväxten, är mjellbefriande. Försäljes å 1: 50 pr burk hos Fru O. Stråle, Parfymhandeln, Drottninggatan 6. Obs.! Sändes till landsorten mot efterkräf. [368]

OBS.

**Stort lager af
Barnkläder för alla åldrar,
till och med 14 år.**

Gods tyger. Nya och smakfulla modeller. Billiga priser. Allm. Telef. 68 40.

**H. Nyström,
2 Stora Vattugatan 2,
hörnhuset vid Brurkebergstorg.** [365]

Engelska Magasinet
38 Regeringsgatan 38, 1 tr. upp. Tricotvaror af bästa kvalitet, Serger, Velveteen, Flannel, Barnskor, Vårhattar för babies, Bärkappor. Utmärkta Téer m. m. [252]

Herrar Affärsmän!
Tidningen **ÅMÅLS-POSTEN** är Dalslands enda tidning, har stor spridning, utkommer tvenne gånger i veckan. Annonpris 8 öre petitrad. [436]

TJULANDER & C:o,

VINHANDEL,

55 Drottninggatan 55,

rekommendera sitt väl sorterade lager af endast äkta utländska

Viner och Spirituosa.

Särskildt framhålles: finare **Champ.-Cognac** från de förnämsta firmor, flere år här i lager, **Bordeaux-viner** af välkända firmor, **hvitt Portvin**, särdeles omtyckt, samt för sommarsäsongen: **extra fint Kallskålsvin** à 3 kr. pr kanna. [313]

Tvätt-Inrättningen

55 Nybrogatan. **Billiga priser.** Nybrogatan 55. Obs.! Tvätt utföres äfven af härvarande ordentliga tvätterker, hentas och hemsändes, då adress uppgifves pr telefon 43 90 eller pr post. [74]

Regenerateur,

Lundbergs riksbekanta Hårmedel,

för den finare damtoaletten, flottar ej! klibbar ej! skyddar mot mjäll och hårets affallande, finnes i Stockholm uti Fanny Gelins renommerade Parfymbutik, Malmstorgsgatan 5, vis à vis hotell Kung Karl, i Göteborg hos Fru Olivia Pihlström, Haglunds Hotell, i Malmö hos Herr Wöhlecke samt i öfriga Sveriges städer hos Bok- och Pappershandlare. [66] (G. 12006 x 6)

Allmänna Lifförsäkringsbolaget,

Stockholm, Kungsträdgårdsgatan 2 C, 1 tr. [378] (G. 17599)

Husqvarna Stålsymaskiner,

vida öfverträffande allt hvad utländska symaskiner heter, så väl i afseende på det material, hvaraf Husqvarna-maskinerna äro tillverkade, som ock beträffande deras arbete och justering.

Stickmaskiner

samt *Symaskin-* och *Stickmaskintillbehör* hos **Carl A. Hanner,** N:r 10 Gustaf Adolfs torg N:r 10. [136]

Sofia Ekman & C:o

förfärdiga reformerade underkläder.

10 Brahegatan 10
Stockholm. [281]

VEEN'S Begär alltid

renå Cacao
Utsökt kvalitet — Billigt pris.
1/2 kilo 2:75; 1/4 kilo 1:50; 1/8 kilo 80 öre.
General-Agent för Sverige:
S. J. NORMAN, Stockholm.

[142] (G. 11476 x 13)

Skrif till

K. M. Lundbergs

Bosättningsmagasin

7 Storkyrkobrinken Stockholm Storkyrkobrinken 7

och begär profver och prisuppgifter

å Hvita väfnader till underkläder, Spetsar, Broderier, Duktyger, Handduksväfnader, Lakanväfnader och Sängkläder. [22]

Obs! Profver sändas på begäran

Möbelytger. Bostrom & Bostrom

Matör, m. m. Obs! Billigaste priser

Stockholm, 18 Drottninggatan 18.